Kätte saanud ja taktnud omale naeseks wõtta, aga tüdruk ei ole teda suugi sallinud, taktnud küll ära sõgenda, aga ei ole saanud. Kui nad õhtu lauta magama läinud (sest ema olla sinna noorel paaril asume teinud) taktnud tüdruk ööse natukeseks wälja minna, aga pois ei ole taknud lasge, et ei tulewat enam tagasi. Tüdruk wõtnud wõõ annud ossa poisi Kätte, teise sidunud oma pulaümber ja ütelnud, kui ma ei tuli, siis tõmma mind tagasi, aga sidunud wõõotsa pimedas kogumi kitsi kaelaümber kes sääl lõigidal olnud, isi läinud wälja ja jooksnud oma teed kodupoole. Kui pois natuke aega oli oodanud, ja tüdruk ei tulnud, hakanud ta wõõga widama, tõmmanud kitsi oma juure, katsunud, ei ole arw saanud, hakanud emat hõikama kes ka lautas olnud, ema ae toot (nina) kah. Ema esset ühtigi täädnud, mõtelnud et tüdrukust kõneleb, ütelnud wastu, nõnda jah, nõnda peab olema poeake. Pois hõiganud weel, ema ae tisid (nisad) kah. Ema, nõnda jah peab olema. Tälle hõiknud poeg, ema ae kaswad kah. Ema, nõnda nõnda poeake. Poeg hõiknud weel kõwemine, ema ae, tutulutu (jaswad) kah. Nüüd märganud ema et lugu enam õige ei ole, läinud katsuma ja leidnud et poeal olnud kits kaisa wäetud.

4. Julge mees ja Kaduküaija.

Wanast olnud üks julge mees, kes midagi ei kartnud, tonti ega koduküajad, ta ei ole ka midagi warju ega õõnaea otsinud, kui ta Kus kil käinud, waid kus õhtu tulnud, sinna jäänud ta ööseks, olnud see wõi kesk metsa.

Üks kord läinud ta oma poisiga linna poole ja saanud parajaste pärawõõnaeal surnuaia juure, mis poolwersta linnast eemal olnud, ta läinud aida siste õõnaeale, kutsunud poisi kah, see julgenud sinna ööseks jääda, läinud ära linna, tema aga heitnud üke kauarünka pääle magama. Awata enne keskööd, kuulnud ta oma kõrwal natuke müdinad, ta õõtnud pea üleso ja näinud kui surnukirst tulnud kauast wälja, Raas kutkunud pharsti pääle ära, pitsk walge mees tulnud kirstust wälja, jooksnud üle surnuaia ossetsohe külapoole, mis sääl arwata paarwersta kaugel olnud, kirst jäänud kauapääle nõndasamamuti lahti seisma, ta